

OBSAH.

ÚVOD.

(9—13)

Hlavní otázky národního vývoje v 15. století a dnes. „Dvojitý lid“ 9. Otázka náboženská 9—10. Otázka národnostní 10. Víra pláštíkem panského egoismu 10—11. Oposice stavovská splývá s náboženskou i národnostní. Za Jiříka česká otázka problémem politiky mezinárodní 11. Jeho snášelivá politika. 12. Nadějším v úspěch se nedostalo času 13.

I.

ROZHLED NA KONCI VÁLKY HUSITSKÉ.

(14—36)

I Maďaři našimi nepřáteli národními. Čechové a Němci 14. Vývoj českého sebevědomí národního 14—15. Čeští Němci a nová vlast 15. Spojitost víry i národnosti u Čechů 15—16. Čechy a Polsko 16. „Česká“ a „německá“ víra 16—17. České pojetí o národu vyvoleném 17. Država utrakvistická a katolická v Čechách a na Moravě; její vztahy národnostní. Husitství a slovanský živel v zemích vedlejších. Hlavní opory utrakvismu 18. Proč utrakvismus nezmohl české katolictví? 18—19. Husitské osamocení zmocňuje stranické rozdíly 19—20. Lipany. Marné zmírnění radikálních požadavků 20. Kompaktáta; zachránění českého katolictví 20—21. Zápis Zikmundův 21. Význam kompaktat 21—23. Neupřímný poměr katolíků k nim 23. Husitské pokusy o církevní organizaci 23—24. Povážlivá situace utrakvismu. Národnostní výsledky; česká úprava německého práva městského 24. Husitství a výroba 24—25. Uzákonění národnostních poměrů z dob války. České sebevědomí 25. Česká bohoslužba 25—26. Tužby po národním království. Husitský smysl politický 26. Pojem „koruny české“ 26—27. Proti královskému centralismu decentralizační snahy stavovské 27. Sesazení krále Zikmunda; čeští stavové jedinými představiteli koruny 27—28. Strany husitské a zájem politický 28. Pokusy o náhradu vlády královské 28—29. Myšlenka smíru se Zikmundem 29. Jeho ústupky. V Jihlavě Čechové v popředí 30. Jejich účast na obnově jednoty státní 29—30. Panstvo v čele stavů 30. Panstvo a revoluce husitská 30—31. Panstvo a Lipany. Zemanstvo před válkou 31; vynikající jednotlivci 31—32. Politický význam zemanstva; rozdělení šlechty v kurie. Výhody stavů nižších ze zápisů Zikmundových 32. Politický vzestup měst královských 33. Jejich poměry hospodářské 33—34. Úpadek velkoobchodu 34. Sedláci a revoluce husitská 34—35. Česká bojovnost 35. Utrakvismus a nebezpečí úplné restaurace 35—36. Potřeba organizace; Ptáček vůdcem 36.

II.

JIŘÍKOVY ZAČÁTKY.

(37—65)

Jiřík představitelem souvislosti mezi zeměmi korunními. Rozrod pánů z Kunštátu 37. Větev poděbradská 37—38. Tradice rodinné; rodiště i doba narození Jiříkova; pozdější pomluvy 38. Jiřík a Tábor. Symbolický význam Lipan pro Jiříka 39. Směrnice

jeho vývoje 39—40. Jiřík pod poručenstvím; brzký vstup do života veřejného 40; prosté vzdělání: biblismus 41; vliv prostředí: Bouzov a Poděbrady 41—42; časná převaha rozumu nad citem 42; tendence k činnosti politické 42—43; Ptáček učitelem 43. Zklamání utrakvismu; Diviš Bořek v čele východočeské oposice; Ptáček na přechodu 43. Rozdělení stran 43—44. Zásada volitelnosti a právo dědické; volba Albrechta II.: 44—45. Oldřich z Rožmberka 45—46. Menhart z Hradce 46—47. Osobnost Ptáčkova 47—48. Strany a legitimismus. Kandidatura polská 48. Válka 48—49. Zklamání strany Ptáčkovy. Smrt Albrechtova. Legitimismus strany rakouské 49. Ptáček a města východní 50; jeho sblížení s Rokycanou 50—51. List „mírný“ 51. Landfridy 51—52. Spolek krajů východních pod Ptáčkem 52; Jiříkem hejtmanem v Boleslavsku 52—53. Oběti moru. Jiřík ve škole Ptáčkově; sňatek s Kunhutou ze Šternberka 53. Otázka královská 53—54. Spojení otázky národního království s utrakvismem 54—55. Zpustošení země válkou 55. Rožmberk a otázka královská 55—56. Strany a Habsburkové. Pletichy Rožmberkovy 56—57. Uznání Ladislavovo 57. Význam zřízení landfridního. Otázka církevní 58. Poměry v Praze 58—59. Česká neutralita za rozkolu církevního. Mírní utrakvisté a dohoda s katolíky 59. Pokus o jednání s Eugenem IV.: 59—60. Postup organisace utrakvistické; případ Jana Koldy ze Žampachu 60. Ptáček a Táborští 60—61. Povaha táborství. Vývoj strany Ptáčkovy 61. Rokycana hlavou církve utrakvistické; ustálení husitské orthodoxy. Protesty tábořské 62. Osamocení Tábořských 63. Hádání v Kutné Hoře 63—64. Sněm v Praze (1444); odsouzení Tábořských 64. Smrt Ptáčkova 65.

III.

V ČELE STRANY.

(66—93)

Strana Ptáčkova a katoličtí stoupenci; Jiřík vrchním hejtmanem 66. Strana poděbradská již stranou národní 66—67. Rychlá popularita Jiříkova. Jiřík a Rožmberk 67. Otázka náboženská 67—68; důraz Jiříkův na otázku správní 68. Dvojakost strany rožmberské i kurie 68—69. Otázka královská a vydání Ladislavovo 69. Stadický král. Hlavní otázkou otázka správní 70. Odpor proti odkladům Rožmberkovým 70—71. Sjezd pelhřimovský. Tajný ústup Rožmberkův od církevní neutrality 71. Zmar volby Jiříkovi za správce zemského 71—72. Jiřík a Praha. Marné poselstvo ke králi Fridrichovi 72. Český nezdar v Římě (1447). Obelstění Rožmberkovo 73. Legace Karvajalova v Praze 74—75. Sjezd v Hoře: ustavení jednoty poděbradské a volba Jiříkova za správce 75. Vojenské přípravy a odpůrci 75—76. Dobytí Prahy 76. Význam roku 1448: 77. Návrat Rokycanův do Prahy; Praze se vrací utrakvistická povaha 77—78. Dojem ciziny. Jiřík a katolíci 78. Rožmberk a válka 78—79. Jednota strakonická 79. Príměří a jednání 79—80. Cizí spojenci. Válka 80. Smlouva vildštejnská 80—81. Smír Jiříkův s Oldřichem z Hradce. Výprava do Míšně 81. Strakoničtí a vydání Ladislavovo. Jiřík a žárlivost panských stoupenců 82. Změna smýšlení u krále Fridricha 82—83. Jiřík a Eneáš Silvius v Benešově (1451) 83—84. Král Fridrich a správcovství Jiříkovo 84—85. Misie Kapistranova 85. Otázka odtržení od církve římské 86. Pokus o dohodu s Cařihradem 86—87; poměr kurie k tomu 87—88. Přípravy Jiříkovi. Rožmberk a odboj rakouský 88. Sněm svatojirský: Jiřík správcem zemským 88—89; sněm a poměry církevní 89—90. Jiřík v neshodě s Rokycanou. Oposice proti Jiříkovi. Odboj rakouský a tažení Jiříkovo na jih 90. Vzdání Tábora 90—91. Obecné uznání Jiříkovo. Porážka Rožmberkova 92. Konec táborství 92—93.

IV.

SPRÁVCOVSTVÍ ZA KRÁLE „HOLCE“.

(94—121)

Druhá žena Jiříkova Johanna z Rožmitálu 94. Vzrůst Jiříkovy moci hospodářské 94—95; knížecí okázalost; pražské sídlo 95. Jiříkův okruh politický se šíří na země vedlejší i sousední 95—96. Poměr k přijetí Ladislavovu. Plány Oldřicha Celského 96. Jiřík a Celský 96—97; dohoda ve Znojmě a Vidni; případ Smiřického; hold brněnský 97. Pád Celského 97—98. Příchod Ladislavův do Čech a korunovace 98; osobnost králova 98—99; Jiřík a král 99—100. Obnova moci královské. Jiřík a politika zahraniční. Utužování svazků se zeměmi vedlejšími 100; znárodnování státu českého. Spor s Moravany 101. Spor vratislavský a lehnický 101—102. Odjezd králův z Čech 102. Světlá epizoda pokoje za krále „holce“ 102—103; obnova řádů veřejných; láce 103. Rozkvět Prahy 103—104. Jiřík a posílení moci královské; berně a revise držby pozemkové; úřad královského prokurátora 104; úprava Králova dvora v Praze 104—105. Víra dělítkem mezi králem a utrakvisty. Utrakvismus a vyrovnání s katolickým západem 105. Obavy utrakvistické 105—106. Územní zásada v poměrech národnostních i náboženských. Katolické naděje v restauraci 106; literární protireformace; polemiky proti Rokycanovi 106—107. Protikněžské tendence Valečovského 107 až 108. Takt Jiříkův; nespokojenost utrakvistů 108; synoda obojího kněžstva; uznání Rokycany za správce utrakvistického; postup organizace utrakvistické 109; u obou stran dojem křivdy 109—110; kázání Rokycanova; otázka jeho potvrzení za arcibiskupa 110. Sjezd novoměstský (1455); Čechové a otázka turecká; Jiřík a Eneáš Silvius 110—112. Kurie a arcibiskupství pražské 112—113. Otázka kalicha. Strany náboženské a svatba Ladislavova. Správa Jiříkova 113. Důraz na nezávislost státu českého 113—114. Spory s Burgundskem a Saskem: Jiří a Ladislav 114. Návrat Celského ke dvoru královskému 114—115; Celský a Jan Hunyad 115; Celský a Jiřík 116. Spory v Uhrách: smrt Celského i Ladislava Hunyada 116—117. Vliv Konráda Hölzlera na krále 117; neshoda Jiříkova s králem 117. Jiřík a Hunyadovci 117—118. Zápas s Hölzlerem; návrat králův do Prahy. Královo stanovisko náboženské i národnostní 118; optimismus Jiříkův 118—119. Nemoc a smrt králova 119; různý z toho dojem 119—120. Jiřík, představitel utrakvismu, v podezření otravy 120; proti záští odpůrců láska české většiny národní 121.

V.

ČESKÉ NÁRODNÍ KRÁLOVSTVÍ A JEHO UZNÁNÍ.

(122—156)

Jiřík a přípravy volební. Právo svobodné volby 122. Čeští katolíci a legitimismus 122—123; zákon Karlův z r. 1348 a smlouvy česko-rakouské; účast zemí vedlejších na volbě. Odklad rozhodnutí o právu volebním; svolání sněmu generálního 123. Svrchnost utrakvistů 123—124. Možnost republiky. Utrakvisté a kandidatura Jiříkova 124; národní sebevědomí jejím kořenem 124—125. Pohnutá agitace: spisek Lupáčův (?) 125—126; slovanský přízvuk: „Krátké sebrání“ 126—127; účast Rokycanova 127. Obdoba Čech s Francií z r. 1422: 127—128. Hlasy, ukazující k Polsku 128. Francouzská kandidatura 128—129. Země vedlejší a kandidatura Jiříkova. Politická soběstačnost českého státu; situace z r. 1458 příznivější než r. 1420; císař a Německo 129; Polsko a Uhry; možnosti na Slovensku 129—130; nejvážnějším nepřítelem kurie 130.

Odpovědnost českých katolíků 130—131; nálada mezi nimi; veršované zlomky Prokopa písaře 131—132. Němečtí katolíci v zemích českých; rozvoj živlu českého a slovanského. Volba Matyášova v Uhrách 132; vliv Jiříkův 132—133; obdoby mezi volbou uherskou a českou 133. Jiříkovy přípravy k volbě vlastní 133—134. Z cizích kandidátů zvláště nebezpečný Vilém Saský. Lid a domácí kandidatura. Váhání pánů katolických 134; jejich získávání osobními závazky. Sugescie vůle lidové 135; odstranění posledních překážek 135—136; volba Jiříkova 136; v Týně 136—137. Katolická Evropa a česká volba 137. Agitace proti volbě 137—138. Odpor zemí vedlejších. Uznání na Moravě; německá města moravská a Habsburkové 138. Obdoba mezi Moravou a Slezskem; rozpor mezi městy a venkovem 138—139. Slezská neutralita: liga 139. Korunovace zkušebním kamenem 139—140. Kurie a obě volby: jejich vztah k otázce turecké; souvislost korunovace s kompaktáty 140. Význam korunovace pro Jiříka; posláni biskupů uherských 141; tajná přísaha a její výklady 141—142. Jiříkův poměr k utrakvismu 142—144. Důsledky tajné přísahy 144—145. Korunovace. Zakročení proti oposici 145. Naděje v úplnou obnovu korunní 145—146. Tažení na Moravu a obecné zde uznání; obležení Jihlavy. Jiřík v Kladsku; osamocení Slezska 146. Jošt z Rožmberka na rozcestí; případ Tasa z Boskovic. Zarputilost Vratislavských 147. Spor rakouský a dohoda Jiříkova s císařem 147—148. Proměna v Římě: Eneáš Silvius papežem 148—149; pozvání Jiříkovo do Mantovy. Bezúčinný radikalismus Vratislavských 149. Spory v Německu; neschopnost císařova a návrhy reformy říšské 149—150; vůdcem strany císařské Albrecht Braniborský 150. Podněty obou hlavních stran německých, císařské i wittelsbašské 150—151. Sblížení Jiříkovo s Albrechtem Braniborským i s Fridrichem Falckým 151. Dohoda se Saskem i s Hohenzollery v Chebu (1459); smlouvy svatební s Wettiny; nepříznivý ohlas v mínění veřejném 152. Spory náboženské v Praze; případ Václava z Krumlova 152—153. Pius II. a účinky sjezdu chebského 153. Sjezd s císařem v Brně: udělení regálií Jiříkovi; Jiřík a císařovy plány uherské. Konec slezského odporu 154; zakročení legátů 154—155; smlouva s Vratislavskými 155. Poměr ke kurii otevřenou otázkou 156.

VI.

JIŘÍK A PIUS II.

(157—194)

Papežští legáti v Praze: souvislost českého sporu s otázkou tureckou. Kurii česká pře otázkou osobní 157. Osobnost Pia II.: jeho absolutistický program i plány protiturecké 157—159. Obdoba mezi kruciátou i českým sporem 159—160. Husitské Čechy a potřeba nového řádu politického: nutnost odcírkevňení. Výhoda odsunutí konfliktu s kurií 160. Hrdinství a politika v případě Jiříkově 160—161. Původnost jeho plánů politických 161. Jiřík a válka. Mravnost v politice současné 162. Jiříkova věrnost slovu danému 162—163. Kurie rozmrzena odklady Jiříkovými. Jeho plán římského království 163; nálada české veřejnosti 163—164; plán sám prostředkem, ne cílem; jeho oceňování 164. Původcem plánu Dr. Mair; první jeho stadium: ve shodě s císařem; souhlas Wittelsbachů, ale neochota Albrechta Achilla 165; císař proti plánu 165—166. Odhodlání, plán splniti i proti císaři: jednání s Dětrichem z Isenburka, vůdcem oposice protiřímské, i s Albrechtem Ach. 166—167. Obtíže s Dětrichem; sjezd chebský (1461): odpor Fridricha Braniborského 167; knížecí odmítnutí plánu 167—168. Domněnky o novém pokuse o římské království ve shodě s papežem. Dohra v Čechách: zájem českých katolíků 168; znepokojení mezi utrakvisty.

Rozdíly mezi utrakvismem a církví římskou 169. Rokycana a počátky Jednoty bratrské 169—70; mínění o oživlém táborství 170; pronásledování Bratří 170—171. Rozruch mezi utrakvisty a vyzývavý postup katolický: vyjasnění královým potvrzením kompaktat 171. Kurií to nestačí 171—172. Jiřík stále králem „dvojího lidu“. Vzrušení mezi katolíky 172. Jiřík a pokoj v říši 172—173; jeho poměr k císaři 173; prostředkování v Rakousích a sjezd v Praze (v listopadu 1461) 173—174. Poselstvo české do Říma za změněné opět situace v Němcích i v Římě 174. Čechové v Římě: francouzské vzdání pragmatické sankce 174—175; veřejné slyšení 175—176; zrušení kompaktat 176—177; posláni Fantina de Valle 177. Jiřík a Kazimír: sjezd hlohovský 177—178. Jiřík a Marinioho plán spolku knížecího 178—179; jeho výhody pro Čechy i Polsko 179—180. Srovnání s Fridrichem Braniborským 180. Návrhy Fantinovy 180—181. Prohlášení královo na sněmu srpnovém 181; čeští katolíci a kompaktáta 181—182. Uvěznění Fantinovo 182. Schůze duchovenstva 182—183. Myšlenka koncilu 183. Rozpaky papežské 183—184. Jiříkova pomoc obleženému císaři 184; vděčnost císařova 184—185. Jednání Marinovo o spolek a kurie 185—186. Zasahování kuriální ve sféru světskou 186. Kuriální akce proti spolku knížecímu 186—187. Nové Marinovy návrhy ve Francii proti Burgundsku. Jiříkovo srovnání sporů v Němcích a říšská reforma 187. Odcizení mezi Jiříkem a Ludvíkem Bavorským 187—188. Jošt z Rožmberka a obecný sjezd stavovský 188—189. Prostředkování Joštovo. Sjezd brněnský 189; Jošt obhájcem poslušnosti papežské 190. Oporou Jiříkovou utrakvisté 190—191. Spory náboženské. Poprava Jana z Vismburka. Zachmuření politické situace 191. Jiřík a Matyáš 191—192. České poselstvo ve Francii (1464) 192. Půhon Jiříkův; důvěra Piova v zázrak 193. Jeho smrt v Ankoně záchranou před zklamáním 193—194. Pověřivé výklady 194.

VII.

JEDNOTA ZELENOHORSKÁ A SPOR S ŘÍMEM.

(195—230)

Odklad procesu. Osobnost papeže Pavla II. 195. Pavel a Jiřík. Odboj Hynka Bítovského a Moravané. Obnova procesu proti Jiříkovi 196. Biskupové Jošt a Tas 196—197. Podněty stavovské u českých katolíků; Jiřík a snahy stavovské 197; panstvo a vzrůst moci královské 197—198; otázka církevních zástav a odúmrtí 198; obnova majetkových práv královských a zápisy do desk zemských 198—199; páni a „nový svět“; poměr zemanstva k městům 199. Jiříkovy náběhy k absolutismu a zájem o reformy 199—200; poměr absolutismu k utrakvismu i k povaze české 200; politika a český rigorismus mravní; Jiřík a revoluce i fanaticismus 200; jeho láska k pokoji 201—202; jeho úspěchy 202; osobní ráz jeho vlády a rada královská 202—203; král a stavové nižší 203—204; královo sebevědomí i vystupování 204; jeho schopnosti vladařské 204; naděje v klidné vyrovnání 204—205; přípravy k úpravě nástupnictví 205; nepříznivý zdravotní stav králův a zajištění koruny i privilejí zemských 205—206; katolíci a nástupnictví na trůn. Jošt z Rožmberka a moc krále 206; postup českého živlu v zemích vedlejších i češtiny jako řeči jednacích 207; s českým živlem proniká i utrakvismus; i Joštovi jde především o získání Jiříka; magnát a prelát v Joštovi 208; jeho jízda do Prahy (1465) 208—209. Disputace Rokycanova s Hilariem a Křižanovským. Jednání Joštovo s Johannou i polemika s Korandou 209. Zdeněk ze Šternberka v popředí: přípravy k panské jednotě 210; Zdenkova ctižádost 210—211; podezření o něm i jeho družích. Jeho neochota k smíru 211. Páni a otázka církevní

211—212. Rozvoj oposice panské: jednota zelenohorská 212. Její stížnosti 212—213. Jiřík a oposice; příčiny jeho váhavosti 213. Mair a akce diplomatická o sjezd: cesta p. Lva z Rožmitálu 214. Jednání Tasovo s Vítězem v Trnavě 215. Návrhy bavorské: Jiřík císařem byzantským 215—216. Papežské zrušení všech přísah poddanských. Nové odklady procesů. Příchod Řehoře Heimburka do Prahy 216; jeho osobnost i styky s Čechami 217; zasáhnutí v českou při 217—218. Souvislost se sporem plavenským 218. Způsob obrany Heimburkova 218—219; důraz na mezinárodní význam českého sporu. Němci obránci Jiříkovými 219. Král a jeho obhájce 219—220. Osobní moment u Heimburka; jeho ohled na Uhry a Benátky: spolek proti Turkům 220. Přímluvná akce Heimburkova a Benátčané; kladský manifest, věnovaný Matyášovi 221; ostatní přímluvčí: zakročení Joštovo 221—222. Postup organisace panské: Šternberk hejtmanem. Odklon císaře i Ludvíka Bavorského od Jiříka; sněm v Norimberce (1466) 222. Rozchod s císařem 223. Nezdar Heimburkův v Benátkách 223 až 224. Pohraniční spory českouherské; „bratřiči“ v Kostolanech 224; zmar Heimburkova plánu spolkového 224—225; nucená zdrželivost Matyášova. Nález papežský proti Jiříkovi 225; jeho ohlas ve veřejnosti 225—226; cizí polemikové proti Jiříkovi 226; Hilarius Litoměřický: důraz na náboženský ráz jednoty panské 226—227. Nemožnost smíru s jednotou; Jiříkovo vyhovění ostatním stavům 227. Rozhodnutí Tasovo. Poslední jednání s jednotou. Jiřík a knížata německá 228. Fridrich Braniborský a česká otázka 228—229. Německá neutralita 229; Jiříkův poměr k ní 229—230. Jeho apelace 230.

VIII.

VÁLKA.

(231—277)

Jednota a nález papežský; Jiřík proti náboženskému rázu odboje 231; koncil forem českého sporu: jednání s Francií 231—232. Ludvík XI. a kurie 232. Německá neutralita a apelace 232—233. Válka s jednotou 233. Křížové výpravy do Čech 233—234; krutost křížáků a odvety utrakvistické 234; církevní zákazy dovozu a síla poměrů: cizí katolíci v českých službách 234—235; neúčinnost agitace církevní: projev Viléma z Rábí 235; neutralita českých katolíků 235—236. Resignace Joštova; jednota bez cizí pomoci 236. Kazimír a nabídky českého trůnu 236—237; jeho vyčkávací politika 237; vyhýbavá odpověď 237—238. Příznivý z toho dojem v Budíně i v Němcích; česká otázka na sněmu norimberském (1467) 238. Přímluvčí akce německá 238—239. Jednání s Ludvíkem XI. Příznivá situace Jiříkova. Umírnění Matyášovo 239; brzký jeho obrat. Polské prostředkování v Čechách 240. Smrt Joštova 240—241. Sjezd vratislavský: nové příměří s jednotou 241. Fridrich Braniborský odmítá český trůn 241—242. Vpád Viktorinův do Rakous. Úmluvy jednoty s Matyášem v Trnavě 242: Matyáš proti Jiříkovi 242—243. Oba králové u Lávy 243. Změna ve válčení 243—244; povaha obojího vojska 244. Potřeba útočnější strategie u Jiříka: nová sláva českého válečnictví 245. Synové Jiříkovi veliteli 245—246. Pád Třebíče a utrakvistická neutralita na Moravě. Ohledy legáta Rudolfa 246. Postup moci Matyášovy. Matyáš a jeho stoupenci 247. Jednání Tasovo v Krakově 247—248; Jiříkovo nabídky trůnu českého; Němci a unie českopolská 248; polští poslové v Olomouci. „Osm strastných neděl“ Jiříkových 249; příznivý obrat 250. Utrakvistický manifest z r. 1469: 250—251; Jiříkův poměr k němu 251. Nové pronásledování Jednoty bratrské 251—252. Matyáš a římské království 252—253. Jeho vpád do Čech 253—254; Vilémov 254—255; dojem

smluv 255. Proměna na sjezdu u Olomouce 255—256. Matyášova volba za krále českého 256—257; její dojem v Čechách i v cizině 257—258. Energie Jiříkova: polská kandidatura 258. Kazimír a Matyáš 258—259. Jiřík a plán Karla Smělého o římském království 259—260: poměr císařův k tomu. Jiřík a Ludvík XI.: 260. Smířlivost císařova 260—261. Přípravy Jiříkovy k dalšímu zápasu 261. Stavovský odboj v Uhrách 261—262. Zajetí Viktorinovo 262. Veliká rejsa slezská 262—263. Ochabování strany Matyášovy; neúčinnost církevních zákazů 263. Smírná nálada v cizině, i v Římě 263—264. Sblížení Jiříkovo s císařem 264—265. Novoroční manifest Jiříkův k říši (1470). Sjezd Matyášův s císařem ve Vídni 265: odklon císařův 265—266. Finanční stránka české války. Nová úprava české hotovosti zemské 266. Špižování Uh. Hradiště 266—267. Případ hodonínský; zhouby zemí českých. Jiřík u Brna 267: nabídka souboje neb bitvy 267—268. Vybavení Hradiště. Vpád Matyášův do Čech 268. Vyhlídky obou stran 268—269. U strany Matyášovy vzrůstá se chuť k smíru 269. Nespokojenost ve Slezsku; ochota saské politiky k intervenci i ke shodě s Polskem 269—270. Postup moci turecké 270. Nové vření v Uhrách a napětí Matyášovo s českými jednotníky 270—271. Pokus Matyášův o dohodu s Jiříkem 271. Větší ochota polská 271—272. Saské prostředkování u kurie 272. Naděje Jiříkovy 272—273; jeho zdraví 273. Smrt Rokycanova 273—274. Smrt Jiříkova 274.

*

Osudnost smrti Jiříkovy 274. Radost odpůrců 274—275; stesky utrakvistů 275. Pozdější výklady o smíru Jiříkově s kurií. Jiřík symbolem české budoucnosti: jeho socha na Týně 276; prázdný výklenek po Bílé hoře; obnova odkazu Jiříkova 277.